

Δύο ελεήμονες άγιοι: Γεώργιος Γοματίου και Μαρκιανός

[/ Πεμπτουσία](#)

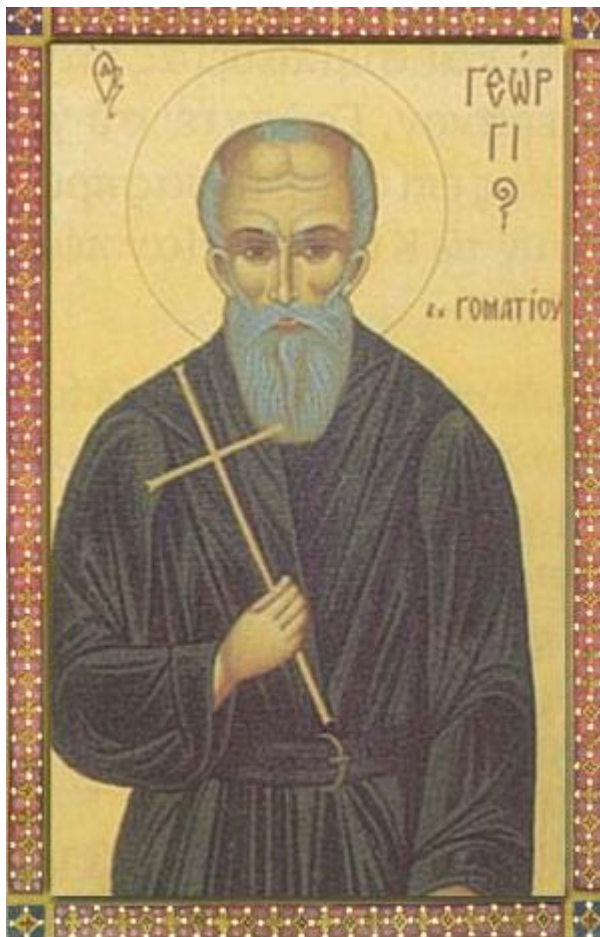

[Προηγούμενη δημοσίευση: www.pemptousia.gr/2014/11/eleon-thelo-ke-ou-thisian/]

Αξίζει να αναφέρουμε δύο παραδείγματα ελεημόνων Αγίων, από τους πολλούς που κοσμούν τον Ορθόδοξο Συναξαριστή μας. Τον Όσιο Γεώργιο του Γοματίου και τον Άγιο Μαρκιανό, που έδειξαν έμπρακτα την υπεροχή του λόγου: «έλεον θέλω και ου θυσίαν».

Όσιος Γεώργιος Γοματίου

Το Γομάτι της Χαλκιδικής είναι ένας τόπος ευλογημένος από το Θεό και την Παναγία Μητέρα Του. Αποτελεί τον πρόναο του μεγάλου ναού του Αγίου Όρους, του «περιβολιού της Παναγίας μας». Το Γομάτι βλάστησε ψυχές καθαρές, αφιερωμένες στην αγάπη του Χριστού και ιδίως στους έσχατους χρόνους τον Όσιο Γερβάσιο, τον « δια Χριστόν σαλό» και το θαυματουργό Όσιο Γεώργιο, τον απλοϊκό και ελεήμονα μυλωνά.

Στη δύσκολη περίοδο της τουρκοκρατίας, στα δυσχείμερα χρόνια της υποδουλώσεως στον άθεο δυνάστη των χριστιανών και μάλιστα στις αρχές του δεκάτου ενάτου αιώνας, έζησε στη μικρή αυτή κώμη της επαρχίας Ιερισσού ο εκλεκτός του Θεού Γεώργιος. Είχε οικογένεια και παιδιά, τα οποία ανέτρεφε με το τίμιο επάγγελμα του μυλωνά. Επέτρεψε όμως ο Θεός να χάσει την οικογένειά του και να μεταποιήσει τη θλίψη του σε αυστηρή άσκηση με προσευχή και τέλεια νηστεία. Ο Γεώργιος με πόνο πολύ εγκατέλειψε τον κόσμο και ανέβηκε σ' ένα σπήλαιο βραχώδες, δυσπρόσιτο ακόμη και σήμερα και άγριο. Εκεί μόνος με το Θεό έζησε ως επίγειος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος.

Η απομόνωσή του όμως και η νυχθήμερη άσκηση του αγίου της απλότητας και της μεγάλης αγάπης δεν τον αποξένωσε από τη μέριμνά του για τους φτωχούς και ταλαίπωρους συντοπίτες του. Εφαρμόζοντας το λόγο του Κυρίου μας «Προσέχετε την ελεημοσύνην υμών μη ποιείν έμπροσθεν των ανθρώπων προς το θεαθήναι αυτοίς» (Ματθ. στ 1) κατέβαινε τη νύκτα κρυφά από το ασκητήριό του και άφηνε έξω από τα σπίτια των αρρώστων και των πτωχών ξύλα, που έκοβε στο δάσος, και χόρτα, που μάζευε γι' αυτούς. Η κυριώτερη όμως εκδήλωση της αγάπης του ήταν η προσωπική του προσφορά εργασίας σε αυτούς που η αρρώστια ή οι θλίψεις τους καθήλωναν στο σπίτι. Περιποιόταν τους κήπους και τα αμπέλια τους, φύλαγε τα

ποίμνιά τους και έκανε τον αχθοφόρο για τη μεταφορά υλικών αγαθών.

Όταν κάποτε χάθηκαν τα ίχνη του, οι χριστιανοί ανέβηκαν στο σπήλαιό του και βρήκαν τον αγαθό Γεώργιο νεκρό, εξαϋλωμένο και ευωδιάζοντα. Σήκωσαν το σκηνωμά του, για να το ενταφιάσουν στο χωριό. Στα μισά της διαδρομής το σκηνωμα έγινε τόσο βαρύ, που ήταν αδύνατο να το μεταφέρουν πιο πέρα. Έτσι το ενταφίασαν εκεί και αργότερα πάνω στον τάφο του έκτισαν παρεκκλήσιο στη μνήμη του.

Κατά διήγηση γέροντος Αγιορείτου, ο Όσιος παρουσιάσθηκε σε ευλαβή χήρα από το Νεοχώρι της Χαλκιδικής, που παρακαλούσε το Θεό να της δείξει που και σε ποια κατάσταση βρίσκεται ο άντρας της. Παρουσιάσθηκε ως σεβάσμιος και απλός γέροντας μέσα σε άπλετο φως και της είπε:

-Εγώ έχω κοντά μου τον άνδρα σου.

Η γυναίκα απόρησε και ρώτησε σαστισμένη:

-Ποιός είσαι εσύ, που έχεις κοντά σου τον άνδρα μου ;

Για να λάβει την απάντηση:

Εγώ είμαι ο παππούς ο Άη-Γιώργης, από το Γομάτι, ο μυλωνάς.

Οι χριστιανοί της περιοχής διηγούνται πάρα πολλά θαύματα του οσίου Γεωργίου και ιδιαιτέρως ιάσεως των πόνων των αυτιών.

Ο Άγιος Μαρκιανός

Ένας πτωχός είχε μεγάλη ανάγκη και ζήτησε από τον Άγιο Ιερέα του Θεού του Υψίστου, το Μαρκιανό, ελεημοσύνη στο όνομα του Κυρίου. Ο Άγιος, που ήταν πολύ ελεήμων και εύσπλαχνος δεν είχε εκείνη τη στιγμή χρήματα να του δώσει, όπως ήθελε, γι' αυτό πήρε τον πτωχό σε μια γωνιά απόκρυφα, για να μην τους βλέπει ανθρώπινο μάτι. Έβγαλε γρήγορα το ράσο του και το έδωσε στο φτωχό, για να μην λυπήσει τον Κύριό μας, που τον έβλεπε στο πρόσωπο του φτωχού. Έτσι, έμεινε με το υποκάμισο μόνον. Δεν φορούσε ποτέ του δύο ράσα, ήταν μονοχίτωνας. Αμέσως έτρεξε στο Ιερό και φόρεσε τα άμφια, επειδή επρόκειτο να συλλειτουργήσει και αυτός με άλλους Ιερείς και παρουσία του Αρχιερέως τους.

Καθώς, λοιπόν, λειτουργούσαν, πολλές φορές τραβούσε το φελόνι ο Άγιος και το συμάζωνε, για να μην δουν οι άλλοι Ιερείς την εσωτερική του γύμνια. Ο Αρχιερέυς και οι υπόλοιποι κοιτάζοντας το Μαρκιανό είδαν θαύμα εξαίσιο. Έβλεπαν, ότι φορούσε στολή βασιλική, κατάστικτη και χρυσούφαντη, που άστραφτε. Όταν άπλωσε το χέρι να μεταλάβει το λαό, φαινόταν περισσότερο εκείνο το χρυσούφαντο ύφασμα και όλοι το είδαν. Τότε οι Ιερείς τον φθόνησαν και τον κατήγγειλαν στον Αρχιερέα, που και αυτός είχε δει το θαυμαστό περιστατικό. Εκείνος αμέσως τον μάλωσε αυστηρά, που τόλμησε να φορέσει βασιλική στολή τόσο λαμπρή και πολύτιμη. Ο Μαρκιανός έμεινε άναυδος από τη συκοφαντία. Έπεσε στα πόδια του Αρχιερέως και με δάκρυα του έλεγε, ότι όλοι τους είδαν φάντασμα. Για να τους δείξει μάλιστα την αλήθεια γδύθηκε αμέσως τα ιερατικά άμφια, και τότε όλοι διαπίστωσαν ότι ήταν γυμνός.

Αμέσως κατάλαβαν το θαύμα! Εννόησαν, ότι τη στολή αυτή του την χάρισε ο Κύριος, αντί της δικής του που έδωσε στον φτωχό. Και όταν έμαθαν από τον ίδιο

την υπόθεση, τότε έδειξαν περισσότερη από πριν ευλάβεια και εκτίμηση στον ελεήμονα Μαρκιανό, τον Άγιο Ιερέα τους, όλοι οι της κοσμικής εξουσίας μαζί με τον απλό λαό.